

Trang thơ

Và biển

NGUYỄN NGỌC HUNG

Chậm chậm em đi về phía tôi
Nhu rón rén mặt trời lên khỏi biển
Ngập ngừng dâng hiến
Rút rè đốt thiêu...
Nghĩ đến trưa
Không dám nghĩ đến chiều
Ngày nguội lửa lại bỏng tro phiến muộn
Hạnh phúc có lên là có xuống
Nghiêng bóng rồi
Đâu tột đỉnh tình yêu...?
Em ngại ngần - tôi vỗ vập
Trở trêu

Thời gian chẳng lý gì mau chậm
Gió phanh ngực hỗn nhiên phơi nắng ấm
Bình minh xanh sóng mát dịu dàng...
Ơi nàng tiên tha thuật tóc vàng
Tinh khôi
Lửa?
Nước?
Lên từ biển khắp người em đắm ướt
Sao cái nhìn như nắng... hút khô!?

Mẹ

TRỌNG BẢO

Một đời mẹ những gian lao
Thân cò ruộng lúa, bờ ao tảo tần
Mùa đông nứt nẻ gót chân
Hè về áo thấm mấy lần mồ hôi.
Lo cho con cháu nên người
Lá trầu héo quắt nhạt với phần mình.
Chúng con mặc áo chiến binh
Chiến trường gian khổ hy sinh chẳng nề
Anh con ra trận không về
Nên đời mẹ mãi tái tê cõi lòng...
Hôm nay đưa mẹ ra đồng
Một mình mẹ với mệnh mỏng đất trời
Thế là mẹ cũng mồ côi
Cô đơn nắm đất bồi bồi gió sương...

Thu sông Hàn

NGÔ MINH

Sông Hàn thập thững bước mưa
nổi trôi phố rộng như chua gặp người
em đi khuất nẻo thu rồi
bơ vơ là cõi anh ngồi nghe đồng
câu lục xe xiết lòng sông
xuống cầu bát đã trống không mắt chiều
phù vân nhuộm trắng bóng đèn
thuyền ai xa ngái về neo sông Hàn...

